

המקורבים

לרביה"ק מוהר"ץ מברסלב זיע"א

חיים טובים // נקודות אור בנתיבות החיים

דבר העורך

נחמו נחמו – איך?

עם ישראל – הוא מאד מעניין. יום אחד, יכול לשבת על הרצפה – כאילו נחרב העולם. ולמחרת, להסתפר ולעשות חתונות – כאילו הכל הסתדר...

איך אפשר להבין את זה?

כל כך מרגש, וכל כך אמיתי – לראות את עם ישראל, עוצר את החיים, מתיישב על הרצפה ומתאבל. יש כאן אמירה נחרצת, לא טוב לנו! לא מוכנים להשלים את המצב! הגלות איננה אופציה! וכל עוד החורבן קיים – אין לאן להמשיך!!!

זו האמירה של תשעה באב. זה לא רק תענית, אלא עצירה מוחלטת. לא אכילה, לא שתיה, לא שינה נורמלית, לא קשר בין בני אדם. ואפילו לא רוחניות – לא תורה, ולא תפילין, וגם לא תהלים, כלום. כלומר, מפה אין 'לאן'. אנחנו כאן בשביבת רעב, עד ישקיף וירא.

וזה מגיע מנקודה עמוקה ואמיתית. זה לא יכול להיות הצגה, כי אם כן, היו רק מעט שותפים לה. וזה לא מה שקורה, אלא רוב רובו של עם ישראל שותף להפגנה הזאת. גם אלו שלא זוכים לשמור תורה ומצוות, בתשעה באב הם כאן. יש כאן אם כן הכרזה מאד עמוקה ומהותית.

אז מה קורה ברגע שלאחר מכן?

רק מגיע צאת הכוכבים – וכל הסיפור מאחורינו... אפשר לאכול רוג'לך ולשתות קולה, ללמוד תורה ולהניח תפילין, לשמוע מוזיקה, להסתפר, ולעשות חתונות. ואפילו לצאת לבין הזמנים, ולאכול גלידה...

האם משהו השתנה? מישהו שמע את שופרו של משיח, או ראה את בית המקדש יורד משמים באש – ופשוט שכח לעדכן?!... ואם לא – אז איך זה נגמר פתאום, ההפגנה הזאת, שביבת הרעב, וההכרזה הכל-כך עמוקה ומרגשת הזאת???

התשובה היא – הבקשה של ה' השם יתברך מבקש מאתנו 'נחמו נחמו עמי', ואנחנו, בלי לשאול ובלי להתווכח, עושים את מה שהתבקשנו, קמים מהרצפה, מנערים את האבק. ומתנחמים. נקודה. עם להבין או בלי, אמרו לנו ואנחנו מצייתים.

ומה האמת? מה באמת טמון באמירה הזאת 'נחמו נחמו עמי'?

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח בחיזוקים אקטואליים נפלאים במדור **חיים טובים** החיזוקים אמנם 'שייכים' לימים שעברו עלינו, כמו תשעה באב וט"ו באב אך דברי התורה תמיד עונדים וקיימים ושייכים לכל רגע, כל לילה יש חצות וכן בכל מועד וענין – תמיד הוא מאיר לנו, נעבור למאמר נפלא על פרשת השבוע במדור **פשוט ופנימיות**, לאחר מכן נכנס למדור **ללכת עם תורה** – ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש – נמשיך בלימוד תורה ט, נעבור למדור **נקודה בפרשה** ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, ונסיים במדור **שיחת חברים** המשך רב-השיח המרגש עם ארבעה מהחברים שהתקרבו לברסלב.

בברכת שבת שלום ומבורך העורך

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת עקב ולשבוע של פרשת ראה						
יום	חודש אב	הדף היומי מסכת שבת	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי בוה"ק
ז	יח	קנה	חורה	פח:	רכט	כב
א	יט	קנו	תקא, ז	פט:	רל	כב
ב	כ	קנו	תקב, א-ג	פט:	רלא	כג
ג	כא	קנח	תקב, ג	צ:	רלב	כג
ד	כב	קנט	תקב, א	צ:	רלג	כד
ה	כג	קס	תקב, א תקב, ג	צא:	רלד	כד
ו	כד	קסא	חורה	צא:	רלה	כה

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה יג.

עוד לא היה תשעה באב. וכך, בכל שנה נבנה עוד מעגל של גאולה, ועוד קומה של משיח. עד שיסתיימו כל המעגלים – ותחזינה עינינו.

אין לך רגע יותר יפה מזה. עד כמה שהבכי אמיתי, והוא אמיתי – אז הרגע של הנחמה הוא עוצמתי הרבה יותר. הרגע ישבנו וצעקנו 'איכה', אבל ברגע שהוא אומר 'קיריי, קיבלתי, הכל בסדר, אפשר להמשיך הלאה, מתחייב' – אנחנו מקבלים את ההבטחה ללא היסוס, וסומכים עליה בעיניים עצומות. ואולי זה בעצמו הגאולה – האימון הזה, שהיה כל כך חסר, והנה הוא נוצר בחזרה.

המצרים, בכינו בתשעה באב. זה לא היה בשביל הפרוטוקול, ולא הלך לאיבוד. בכינו, צעקנו – וזה התקבל. במאה אחוז. פעלנו את הגאולה.

בתשעה באב נולד משיח, ואין זו מליצה. הגלות שהייתה עד לתשעה באב – הסתיימה, והמשיח שלה כבר נולד. הגלות שעדיין קיימת, שייכת כבר למעגל יותר פנימי, שעליו

מונח כאן מסר עוצמתי. הקב"ה מסתכל עלינו ואומר: קבלתי! צמנו בשבעה עשר בתמוז, התאבלנו בבין

חמשה עשר באב

שתי הפתעות יש בחודש אב! 'מועד' ושמו תשעה באב, ו'יום טוב' ושמו חמשה עשר באב.

עשר באב – הם יום טוב של 'בכל זאת'... הגמרא מפרטת כמה וכמה דברים שארעו ביום הזה. והמכנה המשותף ביניהם הוא ה'בכל זאת'. כל דור המדבר היו צריכים למות, ו'בכל זאת' בחמשה עשר באב, זה פסק. סתם כן, ללא סיבה. השבטים נאסרו להתערב זה בזה, ו'בכל זאת' בחמשה עשר באב, זה פסק. סתם כן, ללא סיבה. וכן הלאה.

ראש השנה – הוא המצב הלכתחילה בו יהודי אמור להיות. פסח שבועות וסוכות – הם המצב בו עם ישראל אמור להיות 'לכתחילה'. חנוכה ופורים – אמנם התגלו בדיעבד בעקבות גזירות, אבל הם גילו אור גבוה, שהוא אור של 'לכתחילה'.

יום כיפור לעומת זאת – הוא מצב של 'אף על פי כן'. כלומר, גם אם אתה לא במצב של ראש השנה, ולא במצב שבו יהודי אמור להיות לכתחילה. נפלת, נכשלת, התרחקת, ו'בכל זאת' – הקב"ה מחבק אותך, מוחל וסולח, ומקרב אותך.

חמשה עשר באב – אף הוא כן. הוא מופיע מיד לאחר ימי בין המצרים, ותשעה באב, ואומר: נכון, היה חורבן, ויש גלות. ושום דבר לכאורה לא השתנה. ו'בכל זאת' אפשר לשמוח, אפשר לחגוג. למה? סתם כן, בלי סיבה.

'לא היו ימים טובים לישראל' – יש לנו ראש השנה, פסח, שבועות, סוכות, חנוכה ופורים. וכל אלו אינם מגיעים לאותה דרגת 'יום טוב' של חמשה עשר באב. האמנם?! ומה המשותף בינו לבין יום הכיפורים?

מהו בכלל חמשה עשר באב. מי המציא את התאריך הזה, מה ארע בו, ובאיזה צורה אנחנו אמורים לחגוג אותו? האם יש באיזה מקום הלכות 'יום טוב חמשה עשר באב'? ואיך זה בעצם, שגם לאחר שהוכרז עליו כיום טוב, באותה רמה של יום הכיפורים – הוא נשאר כזה אנונימי, נשכח ובלתי מזוהה?

כל החגים – הם מצב של לכתחילה. יום הכיפורים וחמשה

"לא היו ימים טובים לישראל, כחמשה עשר באב, וכיום הכיפורים". יום הכיפורים – הוא באמת יום גדול, הכי גדול והכי מרגש שיש לנו בשנה. אבל איך הצליח חמשה עשר באב להיכנס לאותה רשימת בכורה?

ה'בלי סיבה' הזה – הוא בעצם הסיבה הכי עמוקה שיש.
כי מאחורי כל הסיבות, ומאחורי כל האירועים – יש משהו הרבה הרבה יותר עמוק. משהו שאי אפשר להסביר,

אי אפשר להראות, ואי אפשר להצביע עליו, אבל אין דבר יותר קיים ויותר אמתי ממנו.
ביום כיפור, ובחמשה עשר באב –
השם יתברך קורא לנו, מסתכל לנו חזק

בעיניים, ואומר: אתה יודע את האמת... כל ה'מסביב' הכל נכון, ו'בכל זאת' – אתה יודע את האמת. ומסיים בקריצת עין חזקה ומשמעותית, שנותנת לנו כח לשנה נוספת של 'כאילו' ריחוק, ו'כאילו' הסתרה.

מה כואב לך?

על מה בוכים בתשעה באב? והאם זה יום של קינות או של תשובה?

ממש מוזר. כשמגיע שבת או יום טוב, או זמן של שמחה כמו חתונה בר מצוה או ברית, ואפילו פורים – קשה לנו לשמוח. אנו מנסים, ואפילו מצליחים קצת או הרבה או מאד הרבה, אבל כמעט תמיד יש בסוף איזו נקודה שלשם השמחה אינה מצליחה לפרוץ.
יש נקודת כאב בתוך הלב, לכל אחד באשר הוא, שבנקודה הזאת השמחה נעצרת, ולא משנה איזו שמחה. מי שלא מכיר את זה, שיצביע. אלא מאי, ביום יום ובטח בימים של שמחה, אסור לראות את זה ובוודאי שלא להסתכל על זה, וחלילה לתת לזה ביטוי.

זה לא מתאים, ובתשעה באב גם לא, מתי כן?!

זה שקר. וזה גם לא עובד.

כי זו בדיוק הסיבה שאנחנו לא בוכים בתשעה באב. לא על בית המקדש ולא על עצמך ולא

על כלום, רק מחכים שזה ייגמר כבר, ונוכל תמשיך לעוד שנה, שבה הכאב ימשיך להיות תקוע בפנים, ואנחנו לא מצליחים לשמוח באמת אף פעם, ולא להתחבר בצורה מלאה לשום דבר.

מדובר כאן בעושק! לא פחות!!! אותו בעל דבר, שהוא זה שמכאיב לנו כל השנה, ולא נותן לנו לשמוח כשצריך – הוא גם זה שכעת לא מוכן שנכאב, ושנבכה את הכאב הזה עד הסוף עד שהוא יצא ולא יחזור לעולם. כי הוא יודע שאם תעשה את זה, אתה תהיה גאול, ואת זה הוא כמובן לא מפרגן.

אז בואו נעשה סדר. על העבירות ועל זה שאני עוד לא בעל שם טוב, אעשה תשובה בחודש אלול. תשעה באב הוא לא יום של תשובה אלא יום של אבלות ושל כאב. והגיע הזמן להבין, שכל כאב שיש לך, גם אם זה מכונת הכביסה שנתקעה בדיוק היום, זו סיבה מצוינת לבכות בתשעה באב.

זה אבסורד. השכינה הקדושה בוכה על הכאב שלך, ואתה בעצמך לא מוכן

לבכות על זה, כי אתה רוצה לבכות על 'צער השכינה'... אז הנה לך צער השכינה הוא על כך שיש לך מינוס בבנק. אז אם אתה רוצה לבכות על צער השכינה, תבכה גם אתה על זה.

קשה, קשה לקבל את זה. אבל רבינו מדגיש שוב ושוב: כשאתה אומר תהלים, תכוון על עצמך. כשאתה אומר תיקון חצות, תכוון על עצמך. כשאתה אומר קינות, תכוון על עצמך. אבל לא, זה לא מתאים לנו. ולכן הלב נשאר סגור, בתשעה באב, בימים טובים, וכל השנה. אי, איזו גלות.

אם תסכים לוותר על החכמות, ולקיים את זה בתמימות. הלב שלך ייפתח. וכשהלב פתוח, אוהו, יש מקום להכל. אתה תוכל להתקדם מהכאב אישי שלך, לכאב כללי יותר של עם ישראל, ומשם לכאב הרוחני של ההסתרה השוררת בעולם, ומשם להתחבר למושג בית המקדש וצדיקים, ולכל מה שצריך. אבל הכל מתחיל מפתחת הלב, והלב נפתח כשאתה מדבר על מה שבאמת מציק לך. בינה זאת. ■

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' 'חיים טובים' ישר לכתובת המייל: yefabian@gmail.com

סוד העקב

קביעות בתורה ובתפילה, אינו דווקא אם נמצא שם כל היום, וגם אינו דווקא אם הוא מרגיש שם את החיות, אלא בכך שאדם מגדיר שזה 'המקום' שלו, בלי שיהיה תלוי כמה זמן זה וכמה הוא מצליח בזה.

ג. אם יהיה רק מחמת ההבטחה, יהיה עבורנו לחם חסד. אבל אם נשמור את התורה, אזי 'ושמר ה"א לך', שנוכח גם אנו להבטחה זאת, בזכות ולא בחסד.

ביאור הפנימיות

בפשטות הפסוקים הללו, יש בהם התעוררות לקיום כל התורה, וכפי שפירש האור החיים הקדוש. אבל על פי פנימיות, יש כאן חיזוק נפלא והדרכה מיוחדת, המיועדת דווקא לאלו שאינם בדרגה זו שהזכיר האור החיים הקדוש, והם בבחינת 'עקב', וכמבואר בליקוטי מוהר"ן (סימן קס"ט) וכדלהלן.

הראש והעקב

לכל אחד יש ראש ויש רגליים. בראש – הכל מלא פעילות ותנועה של חיים, יש את העיניים עם כח הראיה, יש את האוזניים עם כח השמיעה, הפה עם כח הדיבור, והחוטם עם כח הריח והנשימה. ויש גם את המח שמנהל את כל המערכות של הגוף.

לאחר מכן יש את הגוף והידיים, ששם גם יש תנועה חיצונית וגם תנועה פנימית של הרגשות, אבל לא באותה מדה של הראש. ומתחתיהם יש את הרגליים, שבהם כבר יש הרבה פחות תנועה והרגשה, ובסוף הגוף יש את העקב, ששם אין שום תנועה ושום הרגשה.

הרגליים הם כלי ההליכה, אבל יש מצב שבהם אדם עומד על העקב ואין לו אפשרות להתקדם עם הרגליים. מצבים שבהם אדם 'כבר אין לו כח לעמוד על הרגליים' מחמת שהכל תקוע. המצב הזה, מתייחס לרוב המצבים שלנו בחיים, כי כל הווייתנו מתחילה מיעקב אבינו שנוולד תחת עקבו של עשוי.

ובפרט בעת הגלות, שעליה נאמר 'הגדיל עלי עקב'. כלומר, הסטרא אחרא לא רק מתגרה בנו, ולא רק נלחם בנו, ולא רק מפיל אותנו, אלא גם מניח עלינו

הבטחה יש בכך עבורנו, על כך שאנו מקיימים את התורה.

ד. "את הברית ואת החסד". האם מדובר ב'ברית' או ב'חסד'. ברית הוא הבטחה והתחייבות, וחסד הוא מתנת חיים.

ביאור הפשט

עקב: רש"י מבאר שהדגש הוא על מצוות שאדם דש בעקביו. וצריך להבין מפני מה הדגיש הכתוב דווקא את המצוות הללו, ולא יזה מצוות הכוונה. ומבאר הרמב"ן שהמצוות שאדם דש בעקביו הם 'המשפטים', דהיינו דיני ממונות.

הרמב"ן בעצמו מבאר שהלשון 'עקב' הוא מלשון 'סוף', והכוונה היא שבסוף הדורות יתקיימו הברכות הללו. ולכן נכתבו רק ברכות ולא להיפך, כי בסופו של דבר יהיה התיקון השלם, ואז יהיו רק ברכות.

האור החיים הקדוש מפרש, שכוונת הכתוב היא שצריך לקיים את התורה מהראש ועד העקב, ורק מי שזוכה לקיים את כל התורה בלי להחסיר כלום, עליו אפשר לומר הלשון 'והיה' שהוא לשון שמחה. כי רק מי שמקיים את כל התורה, יש לו טעם לשמחה, ואם לאו, לשמחה מה זו עושה.

אשר נשבע לאבותיך: האור החיים הקדוש מפרש בשלשה דרכים:

א. השבועה אל האבות הייתה רק שייכנסו לארץ ישראל, ולא נאמר לכמה זמן, וכאן מבטחת התורה שאם נקיים את התורה, נזכה שהשבוע הזאת תתקיים לעולם ולא רק לזמן.

ב. השבועה אל האבות הייתה על שבע אומות, אבל יש עוד שלשה אומות שהם הקיני והקניזי והקדמוני שלא הובטח להם, ותלוי בנו.

פרשת עקב היא הפרשה השלישית בחומש דברים. במאמרים הקודמים התבאר שחומש דברים הנקרא 'משנה תורה', הוא דבריו של משה, ובהם הוא מגלה את ה'סודות מהחדר' ובכל מלמד אותנו איך נזכה לקיים את התורה.

בפרשת דברים הוא גילה את הסוד של התוכחה, איך מוכיחים באופן נכון ומועיל. בפרשת ואחנן הוא גילה את הסוד של תפילות 'שאינן נענות'. ובפרשה זו הוא מגלה את הסוד של ה'עקב' וכפי שיתבאר בעז"ה.

תחילת הפרשה פותחת בברכות, והתורה מבטיחה שאם נקיים את התורה, נזכה לכל הברכות. עניין זה כבר כתוב בתורה בהרחבה בשתי מקומות: בפרשת בחוקותי ובפרשת כי תשא, הנקראים פרשיות 'התוכחה'. ושם מבואר הברכות על קיום התורה, וההיפך מזה אם אין מקיימים את התורה.

ויש להבין מפני מה נכתב כאן שוב, פעם שלישית. ובנוסף יש להתפלא על שינוי הלשונות מהמקומות האחרים; הלשון 'והיה עקב' ולא 'ואם תשמעון'. וכן הלשון 'תשמעון' ולא 'תעשו' או 'תשמרו'. ועוד פלא, שנכתב רק הברכות שיהיו אם ישמעו, ולא נכתב הצד של ההיפך חלילה.

התמיהות

א. "והיה עקב תשמעון". מדוע נקט הכתוב בלשון 'עקב', ומדוע נקט בלשון 'תשמעון' ולא 'תשמרו' או 'תעשו' כמו שממשיך הכתוב 'ושמרתם ועשיתם אותם'.

ב. "את המשפטים האלה". מדוע נקט דווקא את המשפטים, שהם דיני ממונות. והרי צריך לשמור ולקיים את כל התורה.

ג. "ושמר ה' אלוקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך". אינו מובן, אם כבר נשבע לאבותינו, איזו

אך באמת 'קביעות' אינה היצמדות ל'זמנים', אלא היצמדות ל'מטרה'. ובשביל זה צריך לברר מה המטרה של כל הרצונות שלנו, האם המטרה היא למלאות רשימה של מטלות, ולסמן וי (V) על כמה שיותר הספקים. ואם כן, יש בכך שתי חסרונות; אם לא הולך לפי התוכנית – אי אפשר להתחזק, ואם כן הולך לפי התוכנית – נדמה שדי בזה. ושניהם אינן אמת.

שמירת הברית

אך המטרה האמיתית היא 'ברית', והכוונה היא לקשר של נאמנות, הן מצד ה' יתברך והן מצדנו. ה' יתברך מצדו שומר לנו נאמנות, וכפי שנאמר בסוף פרשת ואתחנן 'ידעת עם לבבך, כי ה' הוא האלוקים, שומר הברית והחסד'. וגם אנו מצדנו צריכים לשמור לו נאמנות, ועל זה נאמר 'והיה עקב תשמעון', כי הזמנים המוצלחים, אינם הזמן לגלות נאמנות אלא לסגור עסקאות. הזמן לגלות נאמנות, הוא דווקא כשאי אפשר להצביע על שום הצלחה, ובכל אופן נשארים נאמנים למטרה אף שאין רואים אותה.

וכפי המעשה המובא בחובת הלבבות, על החסיד שסבל ייסורים קשים ונלקחו ממנו אשתו ובניו, ואמר: ריבונו של עולם, את אשתי לקחת ממני, את ילדי לקחת ממני, את הגוף לקחת ממני, אבל דבר אחד אינך יכול לקחת ממני – את האהבה. ואף אם תשרפני, לא אוסיף כי אם אהבה בך. לכאורה, משפט כזה יכול לומר משוגע או שקרן.

אך זהו תקפה של ברית. שעניינה הוא שיש נקודה כל כך פנימית ואמיתית, שאינה תלויה בכל מה שמסביב, וכל מה שנלקח ממנו כלל לא נגעה ולא פגעה באותה נקודה. אם האהבה תלויה בכך שהולך וזורם ובכך שאני מצליח, נמצא שאם יקחו ממנו את זה, יקחו ממנו גם את האהבה. אבל אהבה שאינה תלויה בהצלחה חיצונית, אי אפשר לקחת אותה על ידי אמצעים חיצוניים, ולא בשום אמצעים שבעולם.

מקומך אל תנח

אדם שזוכה לעקביות, אין לו ניסיון אם לקום בבוקר, כשם שאין לאדם ניסיון

לקרוא לזה הצלחה ואיך אפשר לשמות. וכך, ממתינים רוב בני אדם שייגיעו הרגעים הללו. והם אכן מגיעים לפעמים אבל רוב הזמן אינו כן, ולכן רוב בני אדם ברוב הזמן אינם שמחים.

אבל מי ש'שומע', יכול לתפוס ולהבין, שאמנם כדאי להשקיע בזמנים מוצלחים, אבל לאו דווקא מה שנקרא בלשון העולם 'זמן מוצלח', אלא ייתכן מאד שדווקא הזמנים של ה'עקב' דהיינו הזמנים של החולשה ושל הירידה, הם הזמן של ההצלחה. ואז, אין זמן שאינו יכול להצליח ולשמות.

ואין הכוונה, שבזמנים הללו של החולשה יכולים לעשות ולפעול את מה שיכולים לעשות בזמנים של החוזק וההצלחה, כי מי שמנסה להעתיק את מה שצריך לעשות בזמן מוצלח, אל הזמנים החלשים בוודאי ייכשל ושוב יישבר. אלא יש משהו מיוחד שמיועד דווקא לזמנים הללו, ושאפשר להשיג אותו דווקא אז, והדבר הזה יכול להיות הצלחה גדולה יותר מהדבר שאותו אפשר להשיג בזמנים המוצלחים.

קביעות – טוב או לא

להבנת העניין יש להקדים ולשאול: האם 'קביעות' היא דבר טוב או לא. מצד אחד אנו מצווים לקבוע עתים לתורה ולקבוע מקום לתפילה, ואם כן לכאורה קביעות היא דבר טוב והגון. ומצד שני, הקביעות מורה על הרגל, ועל מצות אנשים מלומדה שאינה טובה, וכן העושה תפילתו קבע אינו מעלה אלא חסרון.

והתשובה היא שבוודאי קביעות היא דבר נכון, טוב והגון, והיא מעלה נפלאה מאד. השאלה היא מה נקרא 'קביעות', אם הכוונה היא למה שנקרא בלשון העולם 'עקביות', דהיינו לעשות סדר קבוע, ולעמוד בו בקביעות יום ויום ושעה שעה מבלי להחסיר ומבלי לפספס – אין בזה שום מעלה. קודם כל, מחמת שתלוי באופיו של כל אדם, יש שתכונת נפשם היא קביעות וסדר, ויש להיפך. ואין בזה לא מעלה ולא חסרון. ושנית, מחמת שסדר קבוע עלול לגרום להרגל ו'מלומדה' שהם חסרון.

את הרגל ואנו שוכבים תחת עקבו, וזה מורה שהוא כבר ממש ניצח אותנו, כמו שניים שנלחמים, שכאשר האחד מניח את עקבו על ראשו של השני, אות הוא שתמה המלחמה והוא ניצח. וכפי שנאמר אצל הנחש 'הוא ישפוך ראש ואתה תשופנו עקב'.

והיה עקב

במצב זה ישנם שתי שאלות. האחת: האם יש תקנה למצב הזה. והשנית, האם המצב הזה הוא תקין, והאם כך אנו אמורים להיראות. והתשובה לשניהם היא האמירה של משה רבינו 'והיה עקב תשמעון', שבזה הוא בא להורות שכך הוא אכן המצב, ושיש לכך עצה ותשובה.

בפרשת דברים ופרשת ואתחנן, משה רבינו מספר לנו על קבלת התורה ועל כך שאנו עומדים להיכנס לארץ ישראל. והמושכל ראשון שלנו על שני הדברים הללו, קבלת התורה וארץ ישראל, הוא ממקום של 'ראש', כלומר, מהרגע של קבלת התורה ושל הכניסה לארץ ישראל, הכל אמור לזרום ולהיות פעיל בצורה חלקה.

וכאן בפרשת עקב מגיע משה רבינו ומזהיר, שלא לגשת לזה בצורה של ראש אלא בצורה של עקב. כלומר, המצב הראשון שבו אנו פוגשים את עצמנו מול התורה ומול ארץ ישראל, הוא במצב של 'עקב', והנסיון הוא האם להישאר ב'עקב' או להיות 'עקב' שידו אוחזת בעקב עשוי, והוא מגביר את ה' שבו על העקב. כלומר, האם המצב של העקב תהיה סיבה להישבר ולהתייאש, או שתהיה סיבה ל'והיה' מלשון שמחה.

עקב תשמעון

כדי להפוך את העקב לשמחה, צריך 'תשמעון'. והכוונה היא לשמיעה עמוקה, שעליה נאמר 'שמיעה בליבא תליא', דהיינו לא לראות רק את מה שנראה לעין אלא לתפוס את עומק הדברים ואת מה שמאחוריהם. ורק אז יכולים להגיע לידי שמחה.

אין אדם שאינו רוצה לשמות, אלא שרוב בני אדם תולים את השמחה ואת ההצלחה במצב מסוים, ורק אם יהיה המצב המסוים הזה והכל יזרום, ייחשב הדבר להצלחה וישמש כסיבה לשמחה. אם אינו כן, והמצב אינו זורם, אי אפשר

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

כיצד נאמר שהשגחת ה' היא על ארץ ישראל, הרי ודאי שהשגחתו על כל העולם?

"אַרְץ אֲשֶׁר ה' אֱ-לֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אֹתָהּ תָמִיד עֵינֵי ה' אֱ-לֹהֶיךָ בְּהַ מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה" (דברים יא, יב). וקשה, הרי הקב"ה משגיח בכל העולם כולו, ולא רק בארץ ישראל. וכבר רש"י העיר בזה על פי הספרי (פיסקא מ'), וז"ל: "אַרְץ אֲשֶׁר ה' אֱ-לֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אֹתָהּ", והלא אף כל הארצות הוא דורש, שנאמר (איוב לה, כו) "לְהַמְטִיר עַל אֶרֶץ לֹא אִישׁ מְדַבֵּר לֹא אָדָם בּוֹ", אלא כביכול אינו דורש אלא אותה, ועל ידי אותה דרישה שדורשה דורש את כל הארצות עמה, עכ"ל. פי' מקשה רש"י, שמהפסוק באיוב מבואר שגם במקומות שאין בני אדם הקב"ה משגיח עליהם כגון לתת שם מטה, וא"כ מבואר שהשגחה של הקב"ה היא לא רק בארץ ישראל המיושבת, אלא בכל העולם - אפי' במקומות שאינם מיושבים. ותירץ רש"י שהקב"ה דורש את ארץ ישראל, וע"י הדרישה שדורש אותה, הוא דורש את כל הארצות עמה. והכוונה בזה, כמו שאמרו בגמ' בתענית (דף יג, א), שארץ ישראל שותה תחילה וכל הארצות שותים לבסוף. [כן פירש ר' דוד פרדו בספרי דבי רב, את דברי הספרי שהם המקור של דברי רש"י].

אלא שעדיין יש להבין הנהגה זו, שהקב"ה דורש את ארץ ישראל, וממילא דורש את כל העולם דרכה, הרי אצלו ית' אין חילוק, ודורש את הכל בבת אחת, והכל גלוי לפניו הנסתרות והנגלות הקרובות והרחוקות, וא"כ במה מתבטא שה' ית' דורש ומשגיח על ארץ ישראל, ומתוך הדרישה וההשגחה על ארץ ישראל ה' ית' דורש ומשגיח על כל העולם. ועוד קשה, הרי ענין ארץ ישראל הוא ענין רוחני, ומדוע אנחנו מוצאים בכל פסוקי התורה, שהשבח של ארץ ישראל הוא בעניינים גשמיים, כגון 'שבעת המינים' בפרשתנו (דברים ה, ח) "אַרְץ חֹטֵה וְשֹׁעֵרָה וְגַפְּן וְתַאֲנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן וְדָבָשׁ" שבהם נשתבחה ארץ ישראל, ושארץ ישראל היא "אַרְץ

אם לאכול או לישון, כי הוא מקבל את ההרגשה הטובה במזומן ומייד. אבל מי שאינו זוכה לכך, ובכל יום קם בשעה אחרת, ומרגיש אחרת בתפילה ובלימוד ובשאר דברים, יש לו ניסיון, ועל זה נאמר והיה עקב תשמעון.

במצב כזה אדם יכול לבחור באחד משני צדדים: האחד, לעשות תפילתו קבע, כלומר, לעשות את חובתו כמו הרגל ולהרגיש שאין זה מקומו ואינו מוצלח ואין לו טעם להיות בשמחה. והשנית, לקבוע מקום לתפילתו, כלומר, להבין שמקומו הוא הברית והקשה, ולהתעקש על שמירת נאמנות בכל זמן ובכל מצב, מבלי שהדבר יהיה תלוי כמה זה הולך ומה הוא מרגיש.

"אם רוח המושל תעלה עליך, מקומך אל תנח". רוח המושל הוא היצר הרע, וגם אם הוא 'עולה עליך', כלומר שהוא שולט עליך שליטה ללא מיצרים ואתה לא יכול להצביע על שום דבר שאתה עושה, עם זאת 'מקומך אל תנח', כלומר, יש מקום שזה המקום האמתי שלך, והוא לא תלוי במה קורה וכמה אתה מצליח, אלא מה אתה רוצה ולמה אתה מחובר.

קביעות בתורה ובתפילה, אינו בדווקא אם נמצא שם כל היום, וגם אינו בדווקא אם הוא מרגיש שם את החיות, אלא בכך שאדם מגדיר שזה 'המקום'

שלו, בלי שיהיה תלוי כמה זמן זה וכמה הוא מצליח בזה. ההחלטה שאני מחפש חיבור וברית ויהי מה, וייתכן שאגיע לזה רק בשנים שלום, או בעלינו לשבת, ואולי רק מחר או לעולם לא, ועם זאת לעולם לא אפסיק את החיבור, זהו הצלחה שאינה תלויה בדבר.

ושמר ה' את הברית

נחזור לבאר פסוקי הפרשה: 'והיה עקב תשמעון', כשאדם נמצא במצב של עקב, ויודע 'לשמוע' את האמת על המצב הזה, שדווקא כאן נמצאת ההצלחה. ולא משום שכאן הוא יכול לעשות ליל הסדר, אלא משום כאן הוא יכול לגלות נאמנות, ולעמוד בניסיונות רק משום שהוא מאמין בברית שיש לו עם ה' יתברך.

אזי 'ושמר ה' אלוקיך לך את הברית'. אם אתה שומר על הברית, גם ה' יתברך ישמור על הברית, ובסופו של דבר יתהפך הכל לברכה. והעצה לכך היא 'את המשפטים האלו', דהיינו לשפוט את עצמו מול ה' יתברך, ולהשיח כל מעשיו וכל צערו לפניו יתברך, ובכך הוא מביא את הדברים שמסתירים את הברית ואת הקשה, לפני בעל הברית ומתפייס עמו, ואז הוא מגלה שכל המשפטים הם חסד.

ניתן לשמוע את השיעור של מאמר זה בקו 'חניכי הישיבות' - ברסלב:

077-31-40-331 בשלוחה: 34

שְׁכַל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, כֹּל מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת, יִסַּע לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאִם עַל פִּי שֵׁשׁ לוֹ מְנִיעוֹת רְבוּת עַל זֶה, יִשְׁבֵּר כֹּל מְנִיעוֹת וְיִלְךָ לְשָׂם. כִּי זֶה עֵקֶר נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה כְּשֶׁזּוֹכִין לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַכ"ל.

עוד סיפר רבינו בלקוטי מוהר"ן (תניינא, תורה קט"ז), מה שסיפרו לו החשובים שהיו בארץ ישראל, וז"ל: ספרו לו, שְׂקוּדָם שֶׁהָיוּ בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְצַיֵּד לְעֵצְמָן שְׂאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא עוֹמֶדֶת בְּזֶה הָעוֹלָם, וְהָיוּ סוֹבְרִים שְׂאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא עוֹלָם אַחַר לְגַמְרִי, לְפִי גוֹדֵל קִדְשֵׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַמְּבוֹאֵר בְּסִפְרִים. וּמְפוֹרֵשׁ בְּתוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה מְעַלֵּת קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמָה וְכְמָה פְּעֻמִּים, וְהַתּוֹרָה בְּעֵצְמָה מְפַרְשֵׁת כֹּל גְּבוּלֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְגוֹדֵל מְעַלְתָּה וְקִדְשָׁתָה הַעֲצוּם וְהַנּוֹרָא מְאֹד מְאֹד. עַל-

טוֹבָה וְרַחֲבָה אֶל אֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ" (שמות ג, ח). ולא נזכר בפסוקי התורה השבח הגדול שיש בארץ ישראל, ששם הוא המקום שאפשר להגיע לכל המדרגות בעבודת ה', ובענין קדושת ארץ ישראל.

והנראה לבאר ובהקדים שיחת רבינו בענין ארץ ישראל, שלאחר שאמר תורה נפלאה בלקוטי מוהר"ן (קמא תורה כ) בשבח ארץ ישראל, מספר ר' נתן (היי מוהר"ן אות ט"ו), וז"ל: שְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ "מָה כּוֹנֵנְתְּכֶם בְּמָה שְׂאֵמְרְתֶם שְׂאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא גְדוּלָה כֹּל כֵּן וְשִׁזָּה עֵקֶר נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה". וְגַעַר בִּי, וְעֵנָה וְאָמַר: כּוֹנֵנִתִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַזֹּאת בְּפִשְׁטוּתָהּ, עִם אֱלוֹ הַבְּתִים וְהַדִּירוֹת. כְּלוּמָה, שְׁכַל כּוֹנֵנִתוֹ בְּמָה שְׂהֵאֲרִיךְ בְּמְעַלֵּת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כּוֹנֵנִתוֹ כְּפִשְׁטוֹ, עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַזֹּאת שְׁבָנֵי יִשְׂרָאֵל נוֹסְעִים לְשָׂם. שְׂרַצוֹנוּ

ביאורים והערות \\ פניני ביאורים והערות לפי סדר התורה

כי עקר החיות מקבלין מהתפלה, כמו שכתוב (תהלים מ"ב): "תפלה לא-ל חיי". ובשביל זה צריך להתפלל בכל כחו, כי כשמתפלל בכל כחו ומכניס כחו באותיות התפלה, אזי נתחדש כחו שם, בבחינת (איכה ג): "חדשים לבקרים (רבה) אמונתך" וכו'. כי אמונה היא תפלה, כמו שכתוב (שמות י"ז): "ויהי ידיו אמונה", תרגומו: 'פרישן בצלו':

עיקר החיות מקבלים מהתפילה

רבינו מתחיל את המאמר בגילוי על עוצם מעלת התפילה, ומגלה שאת עיקר החיות אנו מקבלים מהתפילה, ולכן צריך להתפלל בכל כוחו ולהכניס את כל כוחו באותיות התפילה, כי ע"ז יוכל להתחדש לגמרי ולקבל כח וחיות חדשה [ובהמשך באות ב' ממשיך רבינו לבאר את עוצם מעלת התפילה ושבוה תלוי הזווג והפרנסה, כי התפילה ג"כ משפיעה למעלה כביכול בחי' זווג ופרנסה, אלא שהתפילה יש בה קושי גדול, כי כשאדם עומד להתפלל אזי באים כל המחשבות והבלבולים ומבלבלים אותו לגמרי עד שאינו יכול להתפלל כלל, והעצה לזה הוא ההתמקדות באמת ולהוציא את הדיבור כמו שהוא באמת, שע"ז מאיר לו אור השי"ת בעצמו, כל זה מתבאר בהמשך המאמר].

קם בבוקר חדש ורענן ורגוע, וממילא עניין זה עצמו מתבצע ג"כ כשאדם מכניס את כוחו בתפילה, שע"ז הנשמה כביכול נכנסת לתוך התפילה, והתפילה היא בבחינת אמונה, וע"ז הנשמה מתחדשת לגמרי, וכמה שאדם מכניס יותר את כוחו בתפילה, כך זוכה ליותר ויותר התחדשות וכח [וכפי שיכולים באמת לראות שאלו שמשקיעים עבודה ויגיעה בתפילה, הם מאושרים ויש להם חיות נפלאה ועצומה].

והנה בוודאי הכוונה לכל בחי' של כח ויגיעה שאדם מכניס בתפילה, אבל כפי המובן מהמשך המאמר לכאן עיקר הכוונה הוא על היגיעה הזו בעצמה לומר את תיבות התפילה מתוך "אמת", היינו להרגיש את המילים באמת, לאו דווקא ברגש של אהבה ויראה מורגשת ומסעירת רגשות, אלא לשמוע את עצמו ולהיכנס ל'אמת הפשוטה' של המילים

וזה גילוי עצום ונפלא, כי אכן זה הדבר שכולם מחפשים 'חיות', כי כל רדיפת העולם הוא אך ורק אחרי הדבר הזה ששמו "אושר", והמילה המדויקת יותר היא 'חיות', אלא שסבורים שהוא נמצא אי-שם בהבלי העולם הזה, וע"ז בא רבינו ומגלה לנו שהאמת היא שאת החיות מקבלים מהתפילה, ודווקא ע"י המאמץ בתפילה, להיפך ממש ממה שמורגל לחשוב שהיגיעה בתפילה מעייפת וממילא האדם כבר 'גמור' ואין לו כח וחיות, אבל רבינו מגלה שהמציאות היא בדיוק להיפך, כי כשאדם מכניס את כוחו באותיות התפילה הוא מתחדש, ממש כמו שהשינה מחדשת את האדם, כי גם מה שהשינה מחדשת את האדם הוא מחמת שבעת השינה נשמתו של האדם עולה למעלה לשורש האמונה ושם הנשמה מתחדשת, וזה הסיבה האמיתית שאדם

השפע הרוחני שיורד ללמטה - יכול לרדת לשם, ולכן צריך לעבור דרך ארץ ישראל הגשמית, שהיא כביכול 'ממוצע מחבר' בין הרוחניות של מעלה לבין שאר העולם. וזו הסיבה שהקב"ה דורש את ארץ ישראל כדי לתת את השפע אליה, ומארץ ישראל בא השפע וניתן אל כל העולם. ולכן דוקא יש מעלה גדולה בארץ ישראל בפשיטות, כמו שאמר רבינו, כי דוקא בחלק הגשמי של ארץ ישראל, בזה יכול כל העולם כולו לקבל שפע, כי על ידי החלק הגשמי שבארץ ישראל, מתקבל השפע הרוחני שם, ומתגשם מעט, באופן שכל העולם יכול לסבול אותו. וזו גם הסיבה שנזכר השבח הגשמי של ארץ ישראל, כי דוקא בזה מתבאר גודל מעלתה, שרק היא יכולה לקבל את השפע העליון ולתת אותו לכל העולם, וכל העולם צריך לה בשביל לקבל שפע דרכה. ■

שזוכה להאמין בקדושתה, יכול להבחין קצת ההפרש, עכ"ל.

ומבואר מכל זה שכדי להבין את מעלת ארץ ישראל הרוחנית, אנחנו צריכים להתבונן במעלות הגשמיות של ארץ ישראל, ומתוכם להבין את מעלתה הרוחנית. והנה אף שודאי שהקב"ה סוקר את כל באי עולם בסקירה אחת (ראש השנה יח.), מ"מ כשהקב"ה רוצה להשיג על העולם - דהיינו לתת שפע, צריך להיות בזה מדרגות מדרגות, כי ענין השפע הוא בא ממקור עליון רוחני מאוד זך וצח למעלה, וכמו שכתב רבינו בלקוטי מוהר"ן (קמא, תורה כ"ג אות ה'), וז"ל: כי שם בשרשה, השפע כלו אור צח ומצחצח, ותענוג רוחני, ואין מתעבה אלא למטה, ע"כ. ולכן צריך שיעבור עביות אחר עביות. וביאור הדברים, חוץ לארץ הוא מקום מגושם מאוד, שאין

כן לא היו יכולין לציר לעצמן בעיניהם, שארץ ישראל יהיה בזה העולם, עד אשר באו לשם וראו, שארץ ישראל היא בזה העולם ממש. כי באמת ארץ ישראל הוא כמו מדינות אלו ממש, ועפר ארץ ישראל הוא במראה ודמות כמו עפר מדינות אלו ממש וכו'. כי באמת בדמות ותמונה אין חלוק כלל בין ארץ ישראל ובין שאר מדינות להבדיל, ואף על פי כן היא קדושה מאד מאד בתכלית הקדושה עצומה ונוראה מאד. אשרי הזוכה להלוק שם אפלו ארבע אמות וכו', כאשר הפליגו רבותינו, זכרונם לברכה וכל הספרים בעוצם קדושתה הגדולה והנוראה וכו'. כי ארץ ישראל באמת היא מבדלת ומפרשת לגמרי משאר ארצות בכל עניניה ובחיותיה. אך אף על פי כן, בגשמיות לפי מראה עיני האדם, אין רואים שום שנוי בין ארץ ישראל לשאר ארצות, כי אם מי

ולהבין שכל מילה שאומר היא ממש כך כפשוטו, ועי"ז מאיר לו אור השי"ת בעצמו וכמבואר כל זה בהמשך המאמר.

שם כששומעין הוא עניין אחר לגמרי

ונציין בזה דבר נפלא שמובא על תחילת המאמר הזה, וכמובן שזה בא ללמד על הכלל כולו ולא רק על המאמר הזה, וכך מובא בספר השתפכות הנפש (אות נ בהערה נדפס ג"כ בשיח שרפי קודש - חלק א תרפ): ספר הרב רבי נפתלי, זכר צדיק לברכה, בתחלת התקרבותו לאדונו מורנו ורבנו, זכר צדיק לברכה,

ראו בחלום, שבא אליו אחד מעולם העליון ושאל אותו לאיזה צדיק הוא מקרב. השיבו: לאדמו"ר מברסלב, זכר צדיק לברכה. ויבקשהו, שיאמר לו איזה דבר תורה ששמע מפיו. ולפי שזה היה תכף אחרי שמעו מאדונו מורנו ורבנו, זכר צדיק לברכה, את התורה: "תהמת יכסימו" שב"לקוטי מוהר"ן" חלק ראשון, סימן ט', המתחלת: "כי עקר החיות מקבלין מהתפלה, כמו שכתוב: תפלה לא-ל תי וכו'", אמר לו הרב נפתלי, הדבור הזה מהתחלת התורה הזאת. ובשמעו זאת נתלהב מאד בהתלהבות

עצום ונשגב ובתשוקה עצומה ונשגבה, ומגדל התלהבותו ותשוקתו הרים עצמו האיש מהעולם העליון למעלה למעלה, עד שנעלם מאתו. ואחר כך בא הרב נפתלי, זכר צדיק לברכה, לאדונו מורנו ורבנו, זכר צדיק וקדוש לברכה, ויספר לו את מראה החלום הזה. ענה ואמר לו אדונו מורנו ורבנו, זכר צדיק וקדוש לברכה: "וכי אתם סבורים, אשר גם בעולם העליון שומעים את דברי תורתנו כשמעכם כאן לא כן היא. שם כששומעין איזה דבור משמי הוא ענין אחר לגמרי".

על הפרשה || פנינים על פרשת השבוע לאור תורה

הכניסה לארץ ישראל תלויה בהארת האמת

הנה כל הפרשה כמעט עוסקת בעניין זה של זכרון השי"ת, הן זכרון החסדים שעשה עמנו במדבר במן ושאר החסדים, והן החסדים שיש בארץ ישראל שהוא ארץ חיטה ושעורה וכו', וכן הרבה מאוד חלקים בפרשה סובבים והולכים על עניין זה, והעניין מתבאר היטב על פי המאמר כי אכן עיקר האור הוא אור השי"ת והוא מאיר לאדם ע"י האמת, והעיקר הוא האמת הזאת לידע כמה השי"ת שומר ומשגיח עלינו

ומשפיע לנו שפע וכל טוב, וע"כ צריך להיזהר מאוד שלא לשכוח ח"ו דבר זה אפילו לא לרגע, כי כשאדם שוכח דבר זה, בזה הוא מתרחק מהאמת ונכנס לבחי' השקר, ועי"ז סופו מי ישורנו כי ע"י השקר נופל האדם לפתחים של הסט"א ושם יש הרבה פתחים, כי "תכף כשמתחיל להמשיך אחריהם ונא לטמא חס ושלום, אזי תכף פותחין לו הפותחים שיש שם ומי שאינו חס על עצמו למהר להמלט משם אז נופל ונכנס מפתח לפתח ומפתח לפתח עד שנתעה ונתרחק מהדרך הטוב מאד כל אחד כפי רחוקו

כפי מה שגמשיך אחריהם חס ושלום" (ליקוטי הלכות, גנבה, הלכה ה אות לד), ועל כן הזהירה התורה כל כך על עניין זה.

ובפרטות כשנכנסים לארץ ישראל, ששם הוא עיקר מקום הארת האמת, כמבואר במאמר (אות ה) שבארץ ישראל שם הוא עיקר הארת האמונה והתפילה והניסים, שכל אלו הם בחי' הארת האמת, וע"כ מזהיר ע"ז משה רבינו ביותר ויותר בעת הכניסה לארץ שח"ו לא נשכח את ה' אלקינו, כי רק עי"ז נוכל לקבל את קדושת הארץ כראוי.

עבודת היום || סדר היום על פי תורה זו

קדושת האכילה

ואחר כך עוסקים באכילה, והנה מבואר במאמר שהפרנסה והאכילה היא כפי התפילה, ובפשטות הכוונה לעניין שפע הפרנסה, אמנם ייתכן שמרומז בזה ג"כ שעניין קדושת האכילה הוא כפי התפילה, והיינו כפי האמת שבתפילה, כפי מה שמכניס כוחו בתפילה, להתפלל את התפילה מתוך אמת, עי"ז זוכה גם לקדושת האכילה הוא כראוי, כי עיקר קדושת האכילה הוא כפי מה שמכניס מוחו וליבו בהתבוננות באמת הזו שהשי"ת בורא את הדבר הזה שאוכל וכל הטעמים שבמאכל הוא ממנו יתברך, ויש בזה רזין עילאין של בירורים ותיקונים, וכפי מה שזוכה להכניס מוחו וליבו באמת הזו, כך זוכה לאכול בקדושה כראוי, ואמת זו מאירה לאדם ביותר בעת התפילה, וע"כ כפי מה שזוכה לקדושת התפילה כך זוכים

לקדושת האכילה [ובזה ניתן להבין מה שמרמז בגמ' שייכות עבודת האכילה לעבודת התפילה, דז"ל הגמ' (בבא מציעא דף קז ע"ב): 'אמר ליה רבה לרבא בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי שיתין רהיטי רהוט ולא מטו לגברא דמצפרא כרך, ואמרו רבנן השכם ואכול בקיץ מפני החמה ובחורף מפני הצינה, אמר ליה דכתיב לא ירעבו ולא יצמאו ולא יכם שרב ושמם לא יכם שרב ושמם כיון דלא ירעבו ולא יצמאו, אמר ליה את אמרת לי מהתם ואנא אמינא לך מהכא ועבדתם את ה' א-להיכם וברך את לחמך ואת מימך, ועבדתם את ה' א-להיכם זו קריאת שמע ותפלה, וברך את לחמך ואת מימך זו פת במלח וקיתון של מים, מכאן ואילך והסרת מחלה מקרבך, ומבואר שיש הדגשה שפת שחרית בא אחרי קרי"ש ותפילה, ולהג"ל יתבאר הדבר היטב].

עסק התורה מתוך היפוש האמת

ואחר כך עוסקים בתורה, שהיא עיקר בחי' הארת האמת, כפי שמובן במאמר [שעל כן ע"י התורה יכולים להתפלל, כי התורה היא בחי' אבן טוב שמאיר לתפילה שהיא בבחינת חלון], כי באמת עיקר עסק התורה הוא העסק לחפש ולעיין ולברר את האמת שבתורה, ולכוון בכל דבר לאמיתה של תורה, כי תורה אמת כתיב בה [כמבואר בע"ז דף ג ע"ב, ויעו"ש שלתירוץ אחד בגמ' בעת שהקב"ה כביכול עוסק בתורה, אינו נכנס לפנים משורת הדין, כי תורה אמת כתיב בה, ומזה מבואר עד היכן צריך האדם להשתדל מאוד בעת עסקו בתורה לחפש מאוד רק את האמת].

ובאמת הספיקות בלימוד התורה רבים כל כך עד שאי אפשר בשכל אנושי לכוון לאמת, רק ע"י שהאדם עושה את האתערותא דלתתא שלו

המתקדמים הליטאים

זה כבר הפך לתופעה של ממש, מאות אברכים ובחורים ליטאים, שגילו את אורו של רבינו הקדוש, שמגיעים לאומן בגלוי ובסתר בראש השנה, המניעות אצל רובם היא לחם חוקם ויש מהם שמשלמים על כך מחיר חברתי כבד • לרגל ראש השנה כינס 'ניצוצות' לפאנל מיוחד את הרב ישראל מאיר גלינסקי, הרב יצחק גבאי והרב יצחק אורנשטיין, ועוד אברך החפץ בעילום שמו, המשמש כר"מ ומרביץ תורה באחת הישיבות הקדושות. ארבעה שהיו שם, גילו את האור ומתעקשים להנחילו הלאה לבני הישיבות והאברכים השקדניים • הלב והמעייץ • חלק שני בכתבה

מאת: אהרן קליגר, שלמה רוזנברג

הרב גבאי אתה חבר בקהילת חניכי הישיבות – ברסלב בקרית ספר. אולי תספר לנו איך הוקמה קהילת המקורבים בקרית ספר?

"זה התחיל מכולל ערב, שהיה בקרית ספר. הכולל התנהל על ידי הרב עופר ארז, והגיעו ללמוד שם אברכים ליטאים. כעבור תקופה, עלה בדעתי של אברך, שכבר היה מקורב לברסלב, לארגן נסיעה מיוחדת לאומן לבני תורה, נסיעה קצרה, שלא דורשת היעדרות ארוכה מהבית, ולא בשבת או חג, רק 'הלוך' חזור'. הוא הציע את הרעיון, וגם תלה מודעות, ואכן הייתה היענות.

"בנסיעה ההיא השתתפו למעלה מעשרה אברכים, כשבדרך הלוך הם שמעו דיבורים מתורת רבינו, וכשהגיעו למקום, הייתה להם התעוררות גדולה, ובנסיעה חוזר הם כבר הרגישו ממש 'בעניינים'.

"כמהשך לזה החליטו לייסד שיעור בליקוטי מוהר"ן לאברכים בני תורה. ואז בהשגחה מעניינת מצאו את הרב ג. שליט"א. וזה סיפור מעניין בזכות עצמו. מדובר ביהודי מבוגר מאד, הידוע בציבור כתלמיד חכם מופלג, מקובל ו'עובד' גדול. יש לו משפחה חשובה מאד, והוא משודך עם חלק נכבד מגדולי הדור.

"למעשה, הוא יושב מסוגר בביתו במשך רוב ככל שעות היום והשבוע, וכמעט אינו יוצא מפתח ביתו. אנשים רבים, ביניהם תלמידי

"הדברים הגיעו לאוזני הקבוצה המדוברת, ואחד מהם בשם רבי שלמה בן שושן פנה אליו בבקשה למסור שיעור בספרי ברסלב לאברכים. ואכן, נוסד שיעור חודשי בליקוטי מוהר"ן, וכך התחילה להתגבש לה חבורה, שבינתיים התחילה להתרחב, עד שבשלב כלשהו החליטו להתקדם ולהפוך זאת לקהילה.

מכל זה כי אם על ידי אמת שהוא אור ה' יתברך בעצמו בחינת אלקים נצב בעדת א-ל כנ"ל, כי בלא אמת אי אפשר לברר שום משפט, כי יש הרבה חלוקים עצמו מספר והם כהררים התלויים בשערה. וגם יש דין קרמה ואי אפשר לדין שלא יכשל בדבר המשפט כי אם על ידי אמת שהוא אור ה' יתברך, שהוא מאיר עיניו וזוכה לשפט צדק. וזהו בחינת גדל האסור של שחז, "כי השחז יעור וכו'" (שמות כו) 'יעור' דיקא, הינו בחינת החשך הגדול הנ"ל שמתגבר ביותר על ידי תאוות ממון, דהינו שחז שאז אי אפשר בשום אופן לשפט צדק. ועל כן אסור לקח שחז אפילו לשפט צדק לזכות את הזכאי וכו', כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי אי אפשר בשום אופן לשפט צדק כשלוקח שחז ואזי אין בו אמת, כי מתגבר החשך מאד וכו' כנ"ל, כי אי אפשר לצאת מן החשך הגדול הזה כי אם על ידי האמת שיהיה להדין אמת גדול ויסתכל רק על האמת בלי שום שקר ובלי שום ערמימיות כלל, יעו"ש עוד.

היושב לדון כאלו גיהנם פתוחה תחתיו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי מתגבר אז תקף החשך שהוא בחינת חשכה של גיהנם ששם עקר החשך וצלקות מאחר שאחד רוצה לגזל חברו ממון, שזהו בחינת חטא דור המבול שנגזר דינם על הגזל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ועל כן באמת קשה מאד מאד לברר משפט צדק.

ועל כן אי אפשר לדין לברר המשפט כי אם על ידי אמת, כי העקר הוא האמת, דהינו שישתכל הדין רק על האמת. ולא יהיה בלבו שום צד פניה והטיה, חס ושלום, לשום צד מהצדדים והיו שניהם שוין בעיניו ויסתכל בעין האמת לאמתו. ואז על ידי גדל האמת של הדין ואמת הוא אור ה' יתברך בעצמו. ואז יתקיים (תהלים פב), "אלקים נצב בעדת אל בקרב אלקים ישפט". ואז יאיר עיניו ה' יתברך שהוא עצם האמת, שהוא אור המאיר. ועל ידי זה יזכה הדין לברר המשפט צדק מתוך גדל החשך ולהנצל מן הגיהנם שהוא החשך הגדול אשר סבבוהו על ידי השקר של חשכת תאוות ממון כנ"ל, כי אי אפשר להנצל

לחפש את האמת, עי"ז זוכה שמשמים מאירים לו את אור האמת, וכע"ז מבואר בלשון מוהרנ"ת לעניין הדיינים שדנים דין תורה [וממילא מובן שה"ה לכל עסק התורה, כי דינא נמי היינו תורה כמבואר בברכות דף ו ע"א], וז"ל מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, דיינים, הלכה ג אות ב): 'כי אי אפשר לברר המשפט כי אם על ידי אמת, כי כששני הבעלי דינים באים לדון ומכחישים זה את זה על עסק ממונם. זה בחינת התגברות החשך מאד, כי השקר הוא חשך ובפרט שעקר הכחשתם הוא בשביל הממון. נמצא, שנפלו לתאוות ממון עד שרוצה אחד לעשק ולגזל את חברו, שזהו עקר תאוות ממון. ותאוות ממון היא בחינת חשך, בחינת במחשכים הושיבני וכו' (איכה ג), כמבאר הטיב במאמר "צוית צדק" וכו', עין שם (סימן כג) שתאוות ממון הוא חשך גדול מאד בחינת אנפין חשוכין עבודה זרה כלולה מכל השבעין אמות. נמצא, שכל מיני חשך שהוא הסטרא אחרא והעבודה זרה כל השבעים אנפין חשוכין כלם כלולים בתאוות ממון שהוא בחינת שקר, כמו שמבאר שם. ועל כן הדין

כלל הם עושים זאת בלי ידיעת המשפחה והישיבה, וחלקם מסכנים בכך את המשך דרכם בישיבה.

"כאב לי מאד לראות שכשהם באים לשם - הם הולכים לאיבוד... הם באים לבד, ללא חבר וללא מכר, בקושי הסתדרו עם המחיר של הכרטיס, ואין להם מושג איך להסתדר עם לינה ואוכל ומקום לתפילה. וכך הם תקועים בלי תנאים גופניים, נפשיים, וממילא גם רוחניים.

"אמנם רבינו נמצא שם ורוחו חופפת ומשפיעה לטובה, כמו שרואים בחוש, אבל הוא גם אמר לנו בפירוש שלא להיות שלימזל'ים... מה עוד שלעצמנו אנו דואגים למקסימום, ולכן החלטתי שאי אפשר לעמוד מנגד.

"התכנית שלי היא להקים באומן לימי ראש השנה, מתחם מיוחד לבחורי ישיבות כדי שישוהו שם בצוותא חדא, כולם ביחד. ויהיה להם כל מה שצריך בגשמיות וברוחניות. יהיה להם מקום מסודר לאכול ולנוח, בית מדרש ללמוד ולהתפלל, ויהיו להם גם שיעורים מסודרים בתורת רבינו.

"זאת תכנית ישנה בת שנים עשרה שנים, שאני מקווה להגשים אותה הפעם. בשנתיים האחרונות רכשנו שטח גדול בו אנו מתעתדים לבנות אכסניה לאלף בחורי ישיבות ואברכים ליטאים. התכנית כבר מוכנות, אבל בשל עיכובים טכניים של אישורים הבנייה התעכבה. לעת עתה יש שם שתי וילות שיאכסנו בראש השנה הקרוב כ-100 בחורים, ובשנה הבאה כבר יהיה הבניין הגדול בעז'ה.

"קראנו למקום 'אקבצם', על שם הפסוק: 'אשרקה להם ואקבצם', והכיוון הוא לפתוח ארגון בשם הזה, שיהווה ארגון גג שמקדם בחורי ישיבה ועובד איתם".

אנו פונים למגיד שיעור, ושואלים: אתה בעצם שייך לעולם הליטאי, ומרביץ תורה ברבים. איך זה מתחבר לפנימיוך כחסיד ברסלב?

"כאשר התקרבת, שוחחתי בשאלה זו גופא עם כמה וכמה חסידים ומשפיעים, והמסקנא שהגענו אליה היתה, כי 'ברסלב' היא דרך שאיננה סותרת שום דרך אחרת ביהדות, היא לב היהדות בעצמו, ולכן היא יכולה להשתלב בתוך כל קהילה אמיתית שיש בעולם היהודי. בהתאם לכך, התחלתי ללמוד גמרא בעיון עם הקב"ה, ללמוד מוסר עם הקב"ה, ובעצם להכניס אותו לכל פינה ולכל זווית בחיים. בעצם, אמרתי 'להכניס'? לא צריך להכניס, באופן כפוי ומלאכותי, העבודה שלנו

קו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של רביה'ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331	
שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שעלי 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשארות הדעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חברת תמימי דרך'. 4 - למענה ויעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 4/5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א"ש. 7 - הוזה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בווה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשארות הדעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שיירי ברסלב שורשיים. 2 - שיירי ברסלב חדשים 3/4 - שיירים כלליים. 5 - שיירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בנינו. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

"במשך הזמן נוסדו שיעורים קבועים במקום, שנמסרים על ידי רבי אברהם יצחק כרמל (זצ"ל), רבי אברהם צבי קלוגר, ורבי עקיבא ארלנגר ועוד. וכן נפתח במקום כולל ערב, בו לומדים גמרא בעיון לצד ליקוטי מוהר"ן בעיון. במקום מתקיימות תפילות קבועות מידי יום ביומו, וכמובן בשבתות, כשהמקום צר מלהכיל את כל המתפללים, ונאלצים לחלק זאת לכמה מניינים, וגם אז להצטופף".

הרב אורנשטיין, לאחרונה התחלת לעסוק בנושא של בחורי הישיבות באומן. מה הביא אותך לעסוק בזה, ומה יש לך לספר לנו?

"שמתי לב בשנים האחרונות, שיש נהירה של ממש של בחורי ישיבה לתורת רבינו, רבים מאוד נוסעים לאומן. מבין עשרות האלפים, שנוסעים, יש עשרות ומאות של בחורי ישיבה שנוסעים. הם עושים מסירות נפש ממש, בדרך

"הם מצאו מקום, ובמסירות נפש השקיעו סכום גדול והביאו קרואן למקום, בתקווה שיעבור בתיקה. זה לא היה קל, השכנים זעמו, והתחילה להתעורר התנגדות. הם הוזמנו לביתו של רב העיר הגאון רבי מאיר קסלר שליט"א. לשאלתו 'מי הרב שלכם?' ענו מיד את שמו של הרב ג. הרב קסלר, שנחשב לאחד ממעריציו הגדולים לא האמין למשמע אוזניו וטרח בעצמו ללכת ולבדוק את העניין. ומאז הוא שותק.

"משהוקם הקרואן, החל המקום להיות אבן שואבת. אברכים רבים באו למקום, חלקם מתוך סקרנות, חלקם מתוך ביקוש והתעניינות. ועד מהרה המעגל הרחיב את עצמו, ומחבורה של כעשרים אברכים, הפכו לקהילה של 100-80 משפחות, והמספר הולך ומתרחב.

הגרא"ל שטיינמן בשיעור כללי בהיכל ישיבת ברסלב בני ברק

השם, ויוצקת לכל רגע בחיים משמעות מלאה. זה משהו אחר לגמרי."

הרב גבאי: "הדור שלנו מחפש דבר אחד – לב! כולם נמצאים במהלך של חיפוש, גם אם לא שמים לב. מחפשים 'ריגושים', ואם לא מוצאים את זה בקדושה, ובדבוקת בה' – מוצאים את זה בכל מה שזו זומין, ויש המון."

"וכאן נמצאת עיקר הנקודה – מה עושים עם החיפוש הרגשי הזה. אז אפשר ללחוץ בזה עם מקלות ורבנים, שצועקים נגד האינטרנט ועם 'אסור' ו'אסור', ואפשר לעומת זאת פשוט למצוא את הרגש האמיתי, לגלות את האור, ואז כבר פשוט לא צריך את המיאוס."

"וזה לא אומר שאצל רבינו אין שכל וחכמה. ליקוטי מוהר"ן זה ספר עמוק ועיוני, אבל בשונה מכל חכמה אחרת ומכל הספרים האחרים, שלא משאירים אותך עם משהו ביד, וכשמגיעה עת משבר אז זה לא עוזר – אצל

ברסלב. וביתר שאת מה גורם לצעירים בני ישיבות לנהות אחרי תורת רבינו?

הרב גלינסקי: "כל אדם מחפש תחושה של 'סיפוק', הוא רוצה להיות את החיים, ולא רק להסתובב סביבם. אז יש את אותם בחורים ואברכים, שמצליחים בלימוד. יש להם חשק, יש להם כוחות וכישרונות, הם לומדים, מבינים, ויודעים. חלקם נעשים תלמידי חכמים, ובעלי משרות. אבל הרבה בחורים ואברכים לא מצליחים, אז הם נשברים. והרבה מאלו שכן מצליחים – זה לא מביא להם 'סיפוק' אלא 'גאוה', ובכל מקרה זה לא מחבר אותם לחיים."

"לכן מחפשים משהו 'מעבר', שפה יותר פנימית, מהותית. משהו שנותן משמעות לעצם החיים כמו שהם, ונותן חיבור בכל מצוה ובכל פעולה. ואת זה מוצאים בברסלב. ההתבודדות לדוגמה מעניקה הרגשה מוחשית של קשר עם

היא 'גלות', את האור האלוהי הגנוז בכל מקום בחיים, ובפרט בתורה ועבודת ה'.

"התוצאות הן מדהימות. אינני יכול לתאר את האור המופלא שהתגלה לי בלימוד העיון כאשר עשיתי זאת לאור הדרכתו של מוהר"ן, זה לא שחידשתי חידושים יפים, אלא כפי שהגדרתי מקודם, 'התגלה' לי האור האמיתי, שבלב הסוגיא, נפלו לי הבנות מן השמים, שהזריחו אור יקרות על כל פרט בסוגיא. והמדהים הוא שאף תלמידי בישיבה הרגישו שמשוהו טוב עובר עלי. אחד מהם אמר לי אז: "הרב איזה הברקות מדהימות יש לך לאחרונה". ואחד אפילו שאל אותי: "הרב, התחלת ללמוד וזהר לאחרונה?..."

"אמנם גולת הכותרת של החידוש, הוא בטיפול אישי בבחורים. ניגשים אלי בחורים שעוברים התמודדויות שונות, אתם יודעים הדור של היום... איזה ניסיונות יש אפילו

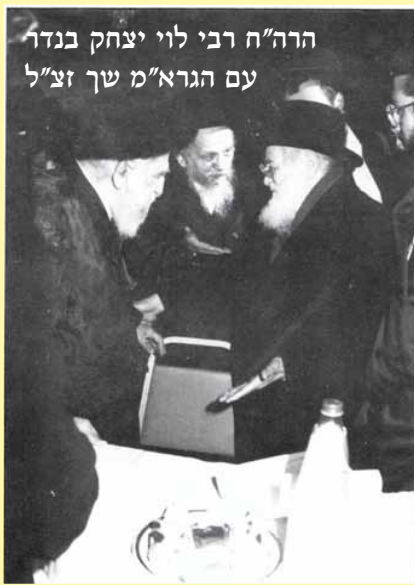
ליושבי בית המדרש... והתחלתי להעביר לבחורים אלו תכנים מספרי רבינו ובעיקר מספר 'משיבת נפש', ומאז התחלתי לראות תפניות מדהימות, ולראות סיפורים של 'תחיית המתים' יומיומיים כפשוטו ממש. מי שעובר דברים כאלו, לא 'צריך' להאמין בספרי רבינו, הוא 'רואה' את זה בעיניים. אנשים שואלים אותי: "וואו, איזה תכנים מדהימים, איך לא שמענו את זה עד היום?" באמת שאלה טובה..."

אנו פונים לארבעתם, ומנסים להבין מה התהליך, שעובר על ליטאי שמחליט להתקרב

חבורות ושיעורים למקורבים!

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בק' חגיגי הישיבות – ברסלב, בשלוחה: 42

לפרטים	יום ושעה	מגיד השיעור	נושא השיעור	עיר
	יום שלישי ב-8:30 בערב	הרב שרגא זילברמן שליט"א	התחזקות	בני ברק
0548487317	פעם בשבוע	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	בני ברק
0548496139	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	לומדים בחבורה	ליקוטי הלכות	בני ברק קריית הרצוג
0548496139	בכל ליל שבת מברכים	נושא בפרשה	שיעור התחזקות	בני ברק קריית הרצוג
0548517128	יום שני בערב לבחורים	רבנים שונים	התחזקות	בני ברק
0548528387	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	לומדים בחבורה	לימוד לקוטי מוהר"ן	בית שמש

הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר
עם הגרא"מ שך זצ"ל

שאין בחור שלא קיבל מזה תועלת, אלא שהוא לא מודע לזה או לא מודה בזה.

"לדוגמא, למד אתי בחור בישיבה. הבחור לא פתח ספר במשך ארבע שנים. רק הסתובב ברחוב. הבאתי אותו לאומן, ותקופה קצרה לאחר מכן הוא התחתן ואפילו לא הודיע לי. פגשתי אותו במקרה, והוא התחיל לומר לי 'בשביל מה לקחת אותי לאומן, לא עשיתי שם כלום'. המשכנו לדבר, והוא סיפר לי קצת על עצמו. הייתי מופתע, הבן אדם עשה מהפכה מקצה לקצה, התחיל ללמוד, הקים בית ונכנס לכולל, ויושב ולומד כל היום. בקיצור, בזכות רבינו הוא נהיה אדם אחר, והוא אפילו לא מודע לזה. ויש אלפי סיפורים כאלה".

(מתוך סגוין ניצוצות, תשרי תשע"ח. להצטרפות למנויים: 02-6231218)

■ המשך יבוא בשבוע הבא בעז"ה.

ביקורת], יהיה מי שיהיה, מכל חוג ועדה, מכל גיל וסגנון, האם זו תופעה טבעית? האם יש לזה אח ורע בעולם? אין זה כי אם רוח אלוקים דיבר בו, לגלות את אור פנימיות התורה לדור האחרון, וממילא כאשר חיים לפי האמת האלוקית הפנימית, נפתרים כל מיני סיבוכים, שנולדו כתוצאה מהתרחקות מהאור הפנימי של נשמתנו".

לגבי הנושא של ראש השנה. מה מביא בחור לנסוע לאומן? איך הישיבות מתייחסות לזה? וכמה השפעה יש לזה על חייו?

הרב אורנשטיין: "כיום הנושא של הנסיעה לאומן צבר תאוצה. בין אלפי הנוסעים נמצאים עשרות ומאות בחורי ישיבה, מרוב האגדרלמוסיה לא שמים לב אליהם, אבל מי שנמצא אתם בקשר קרוב יודע שזו תופעה רחבה מאד.

"הסיבה לכך משתנה מאחד לאחד. יש שבאים לזה לאחר תקופה ארוכה של התקרבות, הם כבר טעמו את האור, ומתקדמים הלאה ונוסעים גם לאומן. לעומתם, יש כאלה שעושים את זה בפתאומיות. אם זה כדי לחפש אור, או משהו אחר, היום בחורים יש להם עצמאות. מאות בחורים מסתובבים בעולם לטייל, אז בחור תופס אומץ ונוסע לאומן.

"לגבי הישיבות – תלוי איזו יש ישיבות, שמאד מחמירים בכך. יש ישיבה ידועה שלא אנקוב בשמה, שהגיעו ממנה השנה 12 בחורים מהישיבה וכולם נזרקו מהישיבה. אבל בישיבות הרגילות, בפרט הגדולות שבהן, בדרך כלל מעלימים עין.

"מה מדת ההשפעה, שיש למסע כזה? יש הרבה בחורים שקיבלו חיזוק עצום, ששינה להם את כל החיים, ויש כאלו שלא רואים עליהם בגלוי שום שינוי. אני אישית משוכנע,

רבינו זה לא כך. כל העומק הנפלא נכנס אצלך לתוך דיבורים של תפילה שאתה לוקח הביתה ויכול לחיות אתם בכל זמן ובכל מצב.

"ובקיצור, כל אחד שהתקרב יספר לך את סיפור ההתקרבות שלו בשפה אחרת, אבל אם הוא יצטרך לסכם בשלוש מילים, כולם יאמרו אותו דבר: עבר עלי, עובר עלי, וזה עובר אתי ביחד".

הרב אורנשטיין: "כמו שהוא תיאר זאת לגבי אברכים, כך הוא לגבי בחורים. יש הרבה בחורים טובים, אבל יש אלפי בחורים שמרגישים ריקנות. ניקח לדוגמא את סדר מוסר בישיבות, מתוך ישיבה של אלף בחורים, יושבים עשרה בחורים במקרה הטוב. אצלנו בישיבה ישבו שני בחורים... זה אומר שבפנים זה ריק. אז הלימוד מחזיק אותם קצת, זה תופס את הראש, ונותן איזה טעם, אבל כשיוצאים החוצה – אין מה לעשות".

המגיד שיעור: "לפני זמן מה הייתה לי שיחה בנושא זה עם אחד מגדולי הרבנים בעולם הליטאי, ואני שאלתי אותו את השאלה הזו: "כבוד הרב, מה לדעתך גורם לבחורים ואברכים להתקרב לברסלב"? והוא השיב לי: "פשוט ביותר, רבי נחמן היה רופא הנפשות, ולכן כל מי שמרגיש מצוקה רגשית מוצא פתרונות בספריו". אז שאלתי אותו: "ומה אומר הרב, עדיף לפנות לאיזה פסיכולוג שלמד באוניברסיטה"? השיב לי הרב: "לא, אתה צודק, אם כבר צריך, שיפנו לרבי נחמן".

"כמובן, שזה אפילו לא אפס קצה קצהו של גדולתו ותורתו, אבל רבינו גם פותר בעיות רגשיות לאנשים. וכאן נשאלת השאלה "היתכן"? יהודי מסוגף, שחי בעירייה אוקראינית לפני מאתיים שנה, כתב ספרים שמדברים אל ליבו של כל אחד, ופותרים בעיות של כל אחד שניגש אליהם במטרה לקבל [ולא כדי למתוח

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מנוי לגיליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבצו' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. חפשו: **עלמא דאורייתא**. המנוי על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון 'חניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבצו (יו"ל ע"י ארגון 'הקבצו') – ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com
עלון המקורבים – ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים 'מקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבצו', המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה. להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא"!

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נ"ד)

עיצוב גרפי ועימוד: דוד בארי 054-8426868